

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **Zemědělský odbyt s. r. o.**, se sídlem Zemědělská 202, Domašov, zastoupenou JUDr. Vladimírem Hodboděm, advokátem se sídlem Veveří 46, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 27. 9. 2007, č. j. 30611/2007-10000, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2010, č. j. 5 Ca 372/2007 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Tento případ se zabývá zejména otázkou, zda lze zařadit jednočlennou společnost do dotačního zemědělského programu pro skupiny výrobců. Stěžovatelka je společností založenou za účelem výroby a odbytu zemědělských produktů se sídlem v Domašově u Brna. Včas podanou kasační stížností žalobkyně („stěžovatelka“) napadla v záhlaví označený pravomocný rozsudek Městského soudu v Praze („městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ministra zemědělství. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství, kterým bylo změněno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu („SZIF“), a to tak, že žádost stěžovatelky o zařazení

do programu Zakládání skupin výrobců podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se zamítá. Důvodem bylo zjištění, že do tohoto programu byla uvedená společnost zařazena jako skupina výrobců zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity, přestože v době nabytí právní moci přezkoumávaného rozhodnutí SZIF se jednalo o jednočlennou společnost.

[2] Městský soud shledal žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji. Vycházel přitom z ustanovení § 2 písm. c) a d) a § 4 odst. 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, a čl. 33d odst. 1 a 2 Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 ze dne 17. května 1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení, a na jejich základě se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatelku nelze do programu pro zakládání skupin výrobců zařadit, neboť se jedná o obchodní společnost s jedním společníkem. Zařazení do daného programu, jakož i následné poskytnutí podpory (dotace), je totiž možné pouze v případě více subjektů, které se sdruží za účelem společného odbytu příslušné zemědělské komodity a společně založí obchodní společnost nebo družstvo.

[3] Podle městského soudu není možné stěžovatelku jako obchodní společnost s jedním společníkem subsumovat pod pojem skupiny výrobců, jež byl zjevně zamýšlen jako vícečlenná obchodní společnost, neboť citované nařízení vlády výslovně stanoví, že předmětem činnosti takové společnosti má být zajištění společného odbytu zemědělské komodity. To dokládá jazyková interpretace uvedeného Nařízení Rady (ES), když hovoří o skupině producentů (v plurálu), která mají mj. za cíl společné uvádění zboží na trh. Pokud by cílem citovaného nařízení vlády bylo připustit do programu i jednočlenné společnosti, nebylo by důvodu neuvést v § 4 odst. 2 písm. c) též zakladatelskou listinu, jež nahrazuje společenskou smlouvu, je-li připuštěno, aby společnost založil jediný zakladatel (viz § 57 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku). Za dané situace proto nelze pojem „společenské smlouvy“ vykládat širokým způsobem, tedy tak, že zahrnuje i pojem „zakladatelské listiny.“ V tomto směru městský soud dále uvedl jako rozhodující fakt, že jeden producent skupinu producentů tvořit nemůže a pojmově je také vyloučeno společné uvádění zboží na trh pouze jedním producentem. Založením obchodní společnosti získává skupina producentů právní subjektivitu. Obchodní společnost je tudíž formou, kterou tato skupina jedná navenek, titulem pro poskytnutí podpory je přitom existence skupiny výrobců, kteří založili obchodní společnost, nikoliv obchodní společnost jako taková, tedy útvar vzniklý na základě zákona.

[4] Městský soud proto v daném případě neshledal rozhodnutí žalovaného ani správního orgánu I. stupně nezákonným a poukázal na to, že je zřejmé, že jednočlenné společnosti nemohou plnit účel a cíle výše uvedených právních předpisů směřujících k vytvoření podmínek pro skupiny zemědělských producentů, aby byli konkurenceschopní v podmínkách jednotného trhu. Znak společné činnosti považoval městský soud za shodné pojetí obou nařízení. Tyto skutečnosti považoval za natolik zásadní, že je nemohly vyvážit ani argumenty týkající se dobré víry, protože ani dobrá víra nemůže zvrátit objektivní hmotněprávní předpoklady dané platným nařízením.

[5] Proti tomuto rozsudku brojila stěžovatelka včas podanou kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s“).

II.

Argumenty obsažené v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] V kasační stížnosti stěžovatelka konstatovala, že rozsudek městského soudu napadá z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právních otázek při výkladu nařízení vlády č. 655/2004 Sb. (tj. z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a dále z hlediska přípustnosti rozhodnutí ve zkráceném řízení, nedodržení procesních lhůt, ochrany nabytých práv a dalších ustanovení podřaditelných pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b), c), d).

[7] V návaznosti na závěry městského soudu stěžovatelka připomněla, že konkrétní podmínky pro zařazení do programu ponechává čl. 33d Nařízení ES č. 1257/1999 plně v kompetenci členských států. „Podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Evropských společenství.“ Z toho je zřejmý záměr Rady (ES) umožnit novým členským státům, aby si stanovily podmínky pro uznání seskupení producentů, přičemž vláda České republiky tak učinila ve svém nařízení č. 655/2004 Sb. V něm vymezuje „seskupení producentů“ pojmově jako „skupinu výrobců“ v ustanovení § 3 když stanoví, že: „Státní zemědělský intervenční fond zařadí skupinu výrobců na základě její žádosti doručené Fondu, jestliže tato skupina výrobců: a) splňuje podmínku roční obchodovatelné produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů skupiny výrobců b) vznikla v období od 1. května 2004 do 31. října 2006.“ Toto znění neposkytuje podporu pro závěr městského soudu o minimálně dvoučlenné skupině výrobců. Stěžovatelka se tedy domnívá, že je v případě podmínky vzniku v daném období je třeba splnit alternativně podmínku roční produkce ve výši 3 milionů Kč, nebo mít minimálně 5 členů/společníků.

[8] Dále stěžovatelka uvedla, že výklad dotčeného právního předpisu byl nejasný, rozporný a že Ministerstvo zemědělství i SZIF ho interpretovaly způsobem, který umožňoval poskytnutí dotací i jednočlenným společnostem. Dále tvrdila, že pokud podzákonný právní předpis připouští dvojí výklad, nelze ho vykládat v neprospěch účastníka řízení, který se jej dovolává proti orgánu státní správy. Dalším argumentačním opěrným bodem kasační stížnosti je namítaná možnost rozšíření jednočlenné společnosti na vícečlennou a naopak. V neposlední řadě namítala vady v průběhu správního řízení - konkrétně porušení ustanovení § 94 odst. 4 a 5 správního řádu týkající se dobré víry a ochrany nabytých práv, dále porušení ustanovení § 98 správního řádu upravující nemožnost rozhodnutí ve zkráceném řízení, dále prekluze lhůty dle ustanovení § 96 odst. 1 správního řádu a porušení ustanovení § 94 odst. 2 správního řádu. Trvala na tom, že soud posoudil nesprávně i postup správního orgánu, který ve zkráceném přezkumném řízení změnil rozhodnutí, jímž byla zařazena do programu. Již tímto rozhodnutím se ocitla v dobré víře (§ 94 odst. 4 správního řádu), že splňuje podmínky zařazení do programu. Domnívala se tedy, že ještě v době této „přípravné“ fáze může být společnost jednočlenná. Vícečlennou společností se stala v době, kdy již o dotaci žádala; byla si totiž vědoma, že dotace může být poskytnuta pouze takové společnosti. Stěžovatelka setrvává na názoru, že postupu podle § 98 (zkrácené řízení) bránila zejména její dobrá víra.

[9] Ze všech shora uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil, přiznal jí právo na náhradu nákladů soudního řízení a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný k předložené kasační stížnosti uvedl, že neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by nebyly vzneseny a vyvráceny již v řízení před městským soudem. V souladu s nařízením Rady (ES) č. 1257/1999 nelze akceptovat společnost, která ze své povahy nemůže plnit účel podle tohoto nařízení, a tedy ani účel podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., které v § 1 skupinu výrobců výslovně definuje jako skupinu zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. Závěrem se žalovaný vyjádřil k namítanému nedodržení procesních lhůt a postupů žalovaného po provedení zkráceného přezkumného řízení. Postup dle § 98 odůvodňovala skutečnost, že porušení právního předpisu bylo zřejmé už ze spisového materiálu. Jedinou limitující lhůtou pro postup orgánů ve zkráceném přezkumném řízení je lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 97 odst. 2 v délce trvání 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci. Tato lhůta byla dodržena. V neposlední řadě odkázal žalovaný na judikaturu NSS v obdobných věcech. Proto navrhl, aby byla kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnuta.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

III. A

Kasační námitky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b)

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Jádrem tohoto sporu je odpověď na otázku, zda je možné zařadit do programu pro zakládání skupin výrobců i jednočlennou obchodní společnost. Předmětnou otázkou ve skutkově prakticky identických věcech se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 87/2009 - 72 a dále v rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 9As 67/2009 - 94 (dostupných na www.nssoud.cz), v nichž vycházel jednak z tezí, jež vedly k přijetí nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do dotačního programu, a dále pak z textu samotného vládního nařízení.

[13] Podkladem pro vydání aplikovaného vládního nařízení je nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 ze dne 17. května 1999 o podpoře pro rozvoje venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu a o změně a zrušení některých nařízení. Kapitola IXa (Zvláštní opatření pro nové členské státy) a podkapitola I (Dodatečná podpora pro všechny nové členské státy) v článku 33d nazvaném Seskupení producentů výslovně uvádí, že 1.) *Je poskytována paušální podpora na usnadnění zřizování a správního provozu seskupení producentů, která mají za cíl: a) přizpůsobit produkci a výstup producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu; b) společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoobchodatelům a c) stanovit společná pravidla pro informace o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň a dostupnost.* 2.) *Podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo*

práva Společenství. Toto nařízení detailně specifikuje i další podmínky pro poskytování podpory, délky jejího poskytování. Tato část však již není pro souzenou věc podstatná. Klíčovým ustanovením pro posuzovanou věc je právní úprava citovaného čl. 33d, který určuje cíl této právní úpravy, z něhož následně vychází i vládní nařízení č. 655/2004 Sb.

[14] Primární důraz je třeba položit na fakt, že hlavním cílem tohoto dotačního programu (jehož konkrétní náplň i postupy správních orgánů a žadatelů jsou vyjádřeny v nařízení vlády č. 655/2004 Sb.) je podpora zemědělců v podmínkách společného evropského trhu, a to cestou vytváření společných skupin, a tím zvýšení konkurenceschopnosti na trhu. Záměrem je také poskytnout podporu pouze u vymezených komodit. Garantem tohoto programu je Státní zemědělský intervenční fond.

[15] Předmětem úpravy vládního nařízení jsou dle jeho § 1 v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity („skupina výrobců“), do programu pro zakládání skupin výrobců („program“) a podmínky pro poskytnutí dotace skupině výrobců k podpoře jejich činnosti („dotace“). Již v tomto úvodním ustanovení právní norma mimo jiné vymezuje v podstatě dvě fáze, jimiž je vlastní poskytnutí dotace ovládáno. Počáteční fází je zařazení žadatele do programu pro zakládání skupin výrobců k jeho žádosti (po splnění požadovaných podmínek, druhou fází, navazující na předchozí, je poskytnutí dotace.

[16] Okruh osob podřaditelných pod pojem „*skupina výrobců*“ plyne z § 2 písm. c) vládního nařízení. Jsou jimi obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity. Musí se tedy jednat o skupinu výrobců, jimiž jsou obchodní společnost a nebo družstvo a současně musí být splněna podmínka, že jejich předmětem činnosti je zajištění společného odbytu určité zemědělské komodity. Má-li být předmětem činnosti takové právnické osoby zajištění společného odbytu zemědělské komodity, pak jeden člen sám nespĺňuje onen rys společnosti a kooperace. Bylo by zřejmým protimluvem, aby předmětem činnosti jednočlenné společnosti byl společný odbyt zemědělské komodity. Již z pouhého významu slova „společný“ (kolektivní, hromadný, ve shodě postupující) lze logickou úvahou vyložit, že se musí jednat o koordinovanou činnost. Tento – pro posuzovanou věc zásadní – závěr znamená, že pro zařazení žadatele do programu musí být splněna mimo jiné i podmínka společného postupu více subjektů zajišťujících společný odbyt určené zemědělské komodity s cílem zajištění žádané úrovně odbytových uskupení v nových členských státech, a to pouze u komodit, které nejsou zabezpečeny speciálními podpůrnými programy, podpora nových členských států v oblasti přizpůsobení se evropskému trhu a konečně zvýšení konkurenceschopnosti. Opatření řeší zejména problém slabého postavení zemědělců na trhu, jejich vyjednávací pozici vůči zpracovatelům a odběratelům. Z kontextu cílů dotačního programu je tedy zřejmé, že podpora je určena seskupením producentů, naplnění této podmínky je nejen z hlediska zákonného znění, ale i teleogického výkladu, nevyhnutelné. Opačná argumentace by vedla k absurdní situaci, jako kdyby dotaci na tandemový mezinárodní vědecký projekt dostala jedna osoba s dvojnásobným občanstvím.

[17] Stěžovatelka jako jednočlenná obchodní společnost stanovenou podmínku nespĺnila a Státní zemědělský intervenční fond, který o její žádosti prvostupňově rozhodoval, nechal v úvahu absenci jedné z nutných podmínek pro zařazení do programu. Právě pro toto pochybení pak přikročil žalovaný k přezkoumání rozhodnutí o zařazení stěžovatelky do uvedeného programu a k následnému zamítnutí její žádosti. Jak již bylo zmíněno, určující pro zařazení do daného programu a následné poskytnutí dotace je společný postup více subjektů sdružených

pod obchodní společnost (či družstvo), nikoli obchodní společnost formálně právně vnímaná tak, jak tvrdí stěžovatelka. Nejvyšší správní soud se identifikoval se závěry rozhodujících správních orgánů a uzavřel, že městský soud zcela správně a v souladu s platnou právní úpravou i související judikaturou podanou žalobu zamítl. Tomuto závěru nasvědčuje jak provedený jazykový, tak i systematický (např. nepřipuštění zakladatelské listiny) a teleologický výklad nařízení, zejména v části týkající se cílů dotačního programu. Právo neexistuje ve vakuu, ale musí reagovat na praktické aspekty společenského a ekonomického života. To je také důvod, proč byl v daném případě využit správní institut přezkumného řízení, jenž na situaci, kdy orgán rozhodne v rozporu se zněním a cílem právního předpisu, reaguje, aby tuto vadu napravil. Nelze sice přisvědčit názoru městského soudu, že původní stanoviska SZIF a ministerstva jsou irelevantní (minimálně měla vliv na dobrou víru stěžovatelky, ačkoli nejde o závazný výstup správní praxe), stěžovatelka ale nemůže legitimně očekávat, že správní rozhodnutí *contra legem* nebude v přezkumném řízení změněno. Správní řád ukládá v § 94 zvláštní limity pro použití přezkumného řízení, když požaduje, aby správní orgán šetřil nabytá práva v dobré víře, zejména mění-li se rozhodnutí, která byla v rozporu s právními předpisy. Je tudíž nutné na základě principu proporcionality balancovat mezi zájmem na stabilizovaných právních vztazích, právní jistotě a ochraně nabytých práv, a mezi nápravou nezákonných rozhodnutí správního orgánu. Dobrá víra je zde ale vyvážena zájmem na tom, aby bylo rozhodnutí správního orgánu v souladu s předpisy objektivního platného práva. Rozhodnutí v přezkumném řízení je nutný korektiv nálezu protiprávnosti. Rozhodnou okolností se také stalo to, že v předmětném případě nedošlo k podstatnému zásahu do práv stěžovatelky, protože řízení se nacházelo ve své počáteční fázi, kdy se rozhodovalo pouze o zařazení stěžovatelky do dotačního programu. Nelze proto hovořit o materiální destrukci již nabytých práv, protože se zatím nejednalo o samotné poskytnutí konkrétních finančních prostředků.

[18] Pro širší komparativní pohled v oblasti tohoto dotačního programu lze odkázat i na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 4. června 2009 ve věci *C-241/07 JK Oisa Talu OÜ proti Põllumajanduse Registrite ja Informatsiooni Amet (PRLA)*, kdy na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce druhý senát SD EU judikoval tak, že členský stát disponuje poměrně širokými diskrečními pravomocí pro stanovení podrobných podmínek účasti v dotačním programu a potvrdil, že z rozpočtových důvodů může systém dotací omezit nebo poskytnout jen určité skupině žadatelů. Dále se vyjádřil k otázce rigidity dotačních programů a došel k závěru, že nelze legitimně očekávat, že by systém byl neměnný. Potvrdil tedy, že se režim poskytování dotací vyvíjí a mohou být stanoveny i přísnější podmínky ze strany členského státu. V konkrétní vazbě na tento případ je však nutno podotknout, že stěžovatelka nesplnila již základní podmínku programu s ohledem na cíle a požadavky evropského nařízení.

[19] Lze tedy shrnout v souladu s již vyjádřeným názorem městského soudu, judikaturou NSS i SD EU, že společný odbyt zemědělské komodity, jenž je základním znakem kooperace skupiny výrobců, nemůže z logiky cílů dotačního programu zajišťovat obchodní společnost s jedním společníkem. Kasační stížnost podaná z důvodu obsaženém v § 103 odst. 1 písm. a) je tedy nedůvodná.

[20] V neposlední řadě je potřeba vypořádat se s namítaným porušením týkajícím se zkráceného přezkumného řízení dle § 98 správního řádu, tedy zodpovědět, zda v daném případě byly splněny podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení. Ze spisu vyplývá, že porušení právního předpisu bylo zjevné ze spisových materiálů. Zákonná ustanovení hovoří o tom, že prvním úkonem správního orgánu je vydání rozhodnutí dle § 97 odst. 3. Jediná limitující lhůta pro vydání takového rozhodnutí je stanovena na 15 měsíců ode dne uplynutí právní moci ve věci

v § 97 odst. 2, která byla v příslušném případě změny rozhodnutí dodržena. Pro zkrácené přezkumné řízení se lhůta požadovaná v § 96 odst. 1 správního řádu neuplatní. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal ani naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pod něhož lze podřadit stěžovatelovo tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu z důvodu prekluze lhůty dle § 96 odst. 1 správního řádu. Kasační námitka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto není důvodná.

III. B

Kasační námitky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c), d) s. ř. s.

[21] Další namítané důvody v závěru kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. c), d) s. ř. s. stěžovatel nikterak neupřesňuje, pouze cituje jejich zákonná označení. Pro uplatnění důvodů kasační stížnosti je klíčové, aby stěžovatel popsal, v čem konkrétně pochybení spatřuje a jaký vliv měla vada řízení před správním orgánem či soudem na jeho postavení. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je nedostatečné, pokud jsou citována pouze zákonná ustanovení bez materiální vazby kasační námitky *ad concreto*. Obecně namítané vady nemůže Nejvyšší správní soud aktivně vyhledávat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze podat z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající tom, že *„chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo nesprávně obsazený soud, popřípadě bylo rozhodnutí ve prospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.“* O ničem takovém se kasační stížnost ani správní žaloba, na níž odkazuje stěžovatel, nezmiňuje. Kasační stížnost dle § 103 odst. 1 písm. d) odkazuje na případy, kdy dojde *„k nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.“* Ani v tomto případě stěžovatel nepopsal, v čem by mělo údajné pochybení soudu spočívat, proto tedy kasační stížnost ohledně námitek dle § 103 písm. c) a d) s. ř. s. není věcně přezkoumatelná.

[22] Městský soud se dopustil drobné chyby, když v hlavičce vyhotovení rozsudku nesprávně označil subjekt, který rozhodnutí vydal. Žalovaným správním orgánem zde totiž není ministr, ale ministerstvo. Jde o formální vadu, kdy nedochází k faktické (reálné) újmě na právech žádné ze stran sporu, okolnosti jsou ze spisu všem zúčastněným subjektům zcela zřejmé a daná vada nemá na výsledek řízení žádný vliv. Nejvyšší správní soud toto uvážil v souladu se svou ustálenou judikaturou týkající se přepjatého formalismu, a proto předmětnou nesprávnost ve svém rozhodnutí odstranil.

IV.

Závěr a náklady řízení

[23] Kasační stížnost byla shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji podle ustanovení § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Nejvyšší správní

soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2010

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu